

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/390/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412204202
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5412204202.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5C/68/2012-86 zo dňa 15.5.2013 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol (v celom rozsahu) návrh navrhovateľa. Vychádzal z toho, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané naplnenie ani jedného zo zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súdená vec sa dotýka dvoch exekučných konaní, v ktorých - podľa tvrdení navrhovateľa - malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, (ne)rozhodnutiu exekučného súdu o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Vo veci Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 7Er/450/2003, o nárokoch navrhovateľa vo vzťahu ku ktorej bolo pôvodne vedené konanie pod sp. zn. 5C/75/2012, nebol vôbec podaný návrh na zmenu exekútora. Nadväzne nemal exekučný súd o akom (takomto) návrhu rozhodovať, tobôž nie oneskorene. Z daného titulu okresný súd uzavrel, že nemôže byť daná zodpovednosť odporcu za tvrdenú škodu.

Nesprávny úradný postup nebol zistený ani vo veci Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 10Er/758/2006. Zodpovedá síce stavu daného konania, že exekučný súd o návrhu na zmenu súdneho exekútora rozhodol s odstupom dvoch mesiacov a 25 dní, ale predmetné obdobie rozhodne nebolo poznačené nečinnosťou súdu. Naopak, exekučný súd vykonal nevyhnutné úkony (súvisiace s osobitosťami spotrebiteľských vecí, ktoré vyžadujú činnosť exekučného súdu z úradnej povinnosti), ktoré v konečnom dôsledku viedli k (právoplatnému) zastaveniu dotknutej exekúcie. V tejto spojitosti teda (bez ohľadu na dĺžku rozhodovania o návrhu na zmenu súdneho exekútora) nemohlo dôjsť k naplneniu tvrdených „očakávaní“ navrhovateľa, že vďaka zmene súdneho exekútora bude jeho pohľadávka efektívne a účinne vymožená. Paradoxne, o niečo relatívne dlhšie rozhodovanie exekučného súdu o návrhu na zmenu súdneho exekútora dokonca vytvorilo lepší predpoklad pre vymoženie pohľadávky, než ak by bolo exekučným súdom rozhodnuté skôr. Okresný súd zdôraznil, že ani prípadné samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní (I.ÚS16/02). Zároveň navrhovateľ nepreukázal, že by ohľadne dotknutého konania bola konštatovaná existencia prieťahov, či už podľa zákona č. 757/2004 Z.z. alebo v konaní pred Ústavným súdom SR. Okresný súd dodal, že nebol preukázaný ani vznik škody (navrhovateľ nepredložil v tomto smere žiadne dôkazy).

Samostatným výrokom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania. Uviedol, že navrhovateľ podanie ústavnej sťažnosti nijako nepreukázal. Z fotokópie sťažnosti totiž nevyplýva, že skutočne bola na ústavný súd podaná. Je pritom na účastníkovi, ktorý podá určitý procesný návrh, aby svoje súvisiace tvrdenia aj hodnoverne preukázal. Odhliadnuc od uvedeného, okresný súd poukázal na záväzný právny názor nadriadeného súdu, ktorý rozhodol o nevylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodnutia súdnej veci. Nestotožnil sa pritom s názorom navrhovateľa, že prebieha (čo i len hypoteticky) konanie, v ktorom sa rieši otázka majúca význam pre meritórne rozhodnutie, keďže ide o otázku procesného charakteru, ktorá nemá priamy dopad na posúdenie nároku navrhovateľa. Nejde teda o prejudiciálnu otázku v zmysle determinácie určitej právnej otázky inou právnou otázkou, od ktorej vyriešenia je priamo závislý (meritórny) výrok v posudzovanom spore. Napokon, je v právomoci ústavného súdu rozhodnúť o odložení vykonateľnosti dotknutého uznesenia Krajského súdu v Žiline. Celkový postup navrhovateľa ohľadne žiadosti o zrušenie/odročenie pojednávania, na ktorému bolo predvolanie doručené takmer mesiac pred určeným termínom pojednávania, pričom predmetný procesný návrh predložil len krátko pred jeho konaním, označil za vyslovene účelový. Okresný súd zdôraznil potrebu (meritórne) konať v záujme toho, aby medzi účastníkmi bol čo najskôr odstránený stav právnej neistoty a nevyskytovali sa prieťahy v dôsledku účelového postupu jednej zo sporových strán. O trovách konania okresný súd rozhodol tak, že v spore úspešnému (§ 142 ods. 1 O.s.p.) odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko žiadne konkrétne trovy nevyčíslil a z obsahu spisu ani je zrejmé, že by mu nejaké trovy vznikli.

Proti tomuto rozsudku (osobitne aj voči uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania) v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na opätovné prejednanie. Namietal, že za situácie, kedy sa odporca k návrhu nevyjadril a zároveň bolo potrebné vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise, nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Taktiež však (súčasne) namietal, že okresný súd nesprávne na pojednávaní prejednal vec v jeho neprítomnosti, nakoľko predložil riadne zdôvodnenú žiadosť o zrušenie pojednávania. Pokiaľ súd ignoroval predmetnú žiadosť, odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. V tejto spojitosti nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam a prednesom odporcu, k vykonaným dôkazom a ani sám nemohol navrhnúť dôkazy na podporu jeho tvrdení, preto došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti. Tvrdil, že pokiaľ okresný súd dospel k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musel (vo všeobecnosti) o tom informovať účastníkov a umožniť im reagovať. Upozornil, že pôvod listinných dôkazov nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Navrhovateľ (opakovane) tvrdil, že konajúceho sudcu bolo potrebné z rozhodovania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Dotknuté rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v obdobných veciach a tiež so súvisiacou judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva.

Odvolateľ spochybňoval správnosť záverov, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil povinný. Ak by totiž došlo k rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora. Navrhovateľ hodlal predložiť dôkazy o výške majetkovej škody prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Navyše, množstvo dôkazov malo vzniknúť až po podaní návrhu, nakoľko aj v tomto období škoda ďalej narastá. Okresný súd však podľa odvolateľa dokazovanie neprípustne skrátil a nepoučil ho podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

Rozhodnutie prvostupňového súdu považoval navrhovateľ za vnútorne rozporné; na jednej strane bolo zistené, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, pričom pre túto nečinnosť neexistoval žiadny objektívne udržateľný dôvod, na strane druhej však porušenie práva nebolo (bez vysvetlenia) konštatované. Namiesto toho okresný súd analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a napriek jedinečnosti prejednávanej veci odôvodnil negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupuje navrhovateľ a odporca. Podľa odvolateľa nemožno akceptovať, že prvostupňový súd vytvára odôvodnenie rozsudku formulárovým spôsobom.

V súvislosti so zamietnutím návrhu na prerušenie konania odvolateľ namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Nesúhlasil so záverom, že návrh na prerušenie konania nepodporil žiadnymi listinami, nakoľko k elektronickému podaniu pripojil prílohu obsahujúcu dotknutú ústavnú sťažnosť. S poukazom na závery Krajského súdu v Trnave (podporne Krajských súdov v Nitre a v Prešove) o vylúčení všetkých sudcov okresného súdu, ktorého nesprávny postup sa vo veci samej namietala, zdôraznil koncepciu a význam práva na nestranný súd. Okolnosť, že Krajský súd v Žiline

nevzhliadol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a tiež objektívne v očiach verejnosti nemožno takéhoto sudcu považovať za nestranného. Následne (tvrdený) postup, kedy o veci účastníka konania nerozhodol zákonný sudca, označil za ústavne neakceptovateľný.

Odporca ostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti totiž predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný. Svojim postupom - bezdôvodnou neúčastťou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu sa vyjadriť. V tejto súvislosti sú potom ďalšie jeho námietky dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezvýznamné.

Termín pojednávania v súdnej veci (na deň 15.5.2013) prvostupňový súd určil 11.4.2013 a právnomu zástupcovi navrhovateľa bolo predvolanie doručené dňa 17.4.2013. Až 10.5.2013 (v piatok o 17.40, t.j. po úradných hodinách), reálne teda v pondelok 13.5.2013 - iba necelé dva pracovné dni pred pojednávaním - bol konajúcemu súdu doručený elektronickým podaním návrh navrhovateľa „na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“.

Okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý. Ustanovenie § 101 ods. 2 v spojení s § 119 O.s.p. umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať i v neprítomnosti účastníkov. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň tým nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Novelizované ustanovenie § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. predvída riešenie opísanej procesnej situácie (nesúhlas súdu s uplatneným dôvodom požadovaného odročenia) oznámením účastníkovi (na jeho elektronickú adresu), ako súd posúdil návrh na odročenie pojednávania. Okresný súd uvedený postup dôsledne nevyužil, čo však nepredstavuje vadu (§ 212 ods. 3 O.s.p.), ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej a v konkrétnostiach (neakceptovanie návrhu na odročenie pojednávania z dôvodu požadovaného prerušenia konania pre podanie ústavnej sťažnosti, ako aj to, že protiargumentácia odporcu je navrhovateľovi chronicky známa z tisícok identických sporov) súdneho prípadu nedosahuje intenzitu potrebnú pre konštatovanie relevantného porušenia práva účastníka konania.

Krajský súd zdôrazňuje, že písomné vyjadrenie odporcu vo veci samej bolo navrhovateľovi doručené spoločne s predvolaním na termín pojednávania. Neobstojí preto námietka odvolateľa, že nemal možnosť oboznámiť sa s vyjadrením protistrany. Rovnako je len účelovým tvrdenie odvolateľa, že nebol poučený podľa § 120 ods.4 O.s.p; taktiež predmetné poučenie bolo súčasťou predvolania na pojednávanie na deň 15.5.2013.

Neopodstatnenými sú tiež jeho tvrdenia, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je poznateľné, či išlo o listinné dôkazy založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o pojednávaní je nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané oboznámením podstatného obsahu exekučného spisu sp. zn. 10Er/758/2006 a 7Er/450/2003, ktoré dôkazy výslovne požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (str. 11 odôvodnenia).

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal dokazovanie potrebnom rozsahu, zodpovedajúco kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkovi konania realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci.

V nadväznosti na uplatňované „vecné“ odvolacie námietky je potrebné zo strany odvolacieho súdu poukázať na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie jeho odvolania, osobitne v spojitosti s viazanosťou odvolacieho súdu konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Je pritom zjavné, že (nepochybne aj z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na rôzne súdy) hmotnoprávne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie.

V odvolaní navrhovateľa niet jedinej zmienky (tobôž protiargumentácie) o zásadných záveroch prvostupňového súdu vylučujúcich dôvodnosť podaného návrhu. Predovšetkým sa to týka skutočnosti, že vo veci sp. zn. 7Er/450/2003 nebol podaný žiadny návrh na zmenu súdneho exekútora a zdôvodnenia/vysvetlenia nutnosti vykonania doplňujúcich šetrení exekučného súdu vo veci sp. zn. 10Er/758/2006. Náležitým (v súlade aj so závermi Ústavného súdu SR) je tiež konštatovanie okresného súdu, že nie každé nedodržanie zákonom stanovenej lehoty automaticky znamená prieťahy v konaní. Okresný súd pritom podrobne posúdil konkrétnu činnosť exekučného súdu, vrátane osobitného dôrazu na náročnosť rozhodovania v spotrebiteľských veciach, v ktorých (aj) komunitárne právo kladie zvýšené nároky na exekučný súd. Taktiež vo vzťahu k tomuto vecnému záveru odvolateľ rezignoval na akúkoľvek protiargumentáciu.

Vo svetle konštatovaných skutočností sa javí maximálne nenáležitým, až absurdným tvrdenie navrhovateľa o neakceptovateľnosti takého postupu okresného súdu, ktorý vytvára odôvodnenie rozsudku formulárovým spôsobom. Práve posudzované odvolanie svojou zmatečnosťou (navrhovateľ namieta zároveň okolnosť, že súd nevykonal pojednávanie, ako aj okolnosť, že pojednávanie bolo vykonané v jeho neprítomnosti) a nekorešpondujúcim obsahom (zásadný nesúhlas odvolateľa s tvrdením súdu, že náklady na správu pohľadávku zapríčinil odporca - takéto tvrdenie však okresný súd nevyslovil) je ilustráciou nesprávneho šablónovitého/formulárového podávania odvolaní. Odvolateľ sa obmedzil na všeobecné konštatovania, ktoré sú len opakovaním žalobného návrhu bez konkrétnej reakcie na nosné dôvody (chronológia a zmysel úkonov v exekučnej veci založenej na rozhodcovskom rozsudku ako exekučnom titule z pohľadu potreby aplikácie spotrebiteľskej ochrany), na ktorých okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie.

V protiklade s uvedeným, odôvodnenie rozhodnutie prvostupňového súdu ako celok spĺňa všetky parametre zákonného odôvodnenia. Napadnutý rozsudok totiž vyčerpávajúcym spôsobom zodpovedal relevantné otázky súvisiace s uplatneným nárokom navrhovateľa.

Rovnako sa okresný súd sa v dostatočnom rozsahu zaoberal právno-teoretickým vymedzením inštitútu prerušenia konania a jeho pojmových znakov, nadväzne s ohľadom na konkrétne okolnosti súdeného prípadu predložil jasné a zrozumiteľné argumenty, prečo nevidí priestor pre prerušenie konania. Účinne sa taktiež vyporiadal s argumentáciou navrhovateľa a uviedol viacero dôvodov, ktoré súhrnne viedli k zamietnutiu jeho procesného návrhu.

Krajský súd zdôrazňuje, že odlišné (subjektívne) hodnotenie vlastných argumentov navrhovateľom, resp. jeho neakceptovanie záverov okresného súdu nezakladá nesprávnosť napadnutého rozhodnutia a nie je ani porušením práva na súdnu ochranu. Súčasťou tohto základného práva totiž nie je právo na procesný úspech. Inými slovami, nie je porušením práva na spravodlivý proces, ak súd nevyhoví procesnému alebo meritórnemu návrhu účastníka, či neodôvodní rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľa. Na základe uvedeného je potrebné odmietnuť námietku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia (i) v tejto časti.

Čo sa týka samotnej vecnej správnosti čiastkových záverov prvostupňového rozhodnutia, odvolací súd sa s nimi stotožňuje a v konkrétnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonný sudca (správne) postupoval v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jeho nevyhlúčení. Odvolateľ v návrhu na prerušenie konania ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jeho vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyhlúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené (v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je odvolací súd viazaný konkrétnymi dôvodmi odvolania) a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihlíada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok vo veci samej ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.